

ת"פ 37351/08/16 - מדינת ישראל נגד רועי אבו חסירה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 37351-08-16 מדינת ישראל נ' אבו חסירה
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

רועי אבו חסירה
ע"י ב"כ עו"ד שמשון וייס

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מורה על זיכוי הנאשם.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם את העבירות הבאות: החזקת סם שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג - 1973 (להלן: "**פקודת הסמים**"); נסיון גידול סמים מסוכנים, לפי סעיף 6 לפקודת הסמים בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); הפרעה לשוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, קשר הנאשם קשר עם נתנאל מור (להלן: "**נתנאל**"), לגידול שתילי סם מסוכן מסוג קנבוס, בכך שהבטיח לו ₪ 60,000 בתמורה לסיוע של נתנאל בשכירת דירה לשם ביצוע העבירה והשקעה התחלתית מצדו בסך ₪ 20,000. בהמשך, שכר נתנאל דירה ברחוב חביבה רי"ך 17 בבת ים (להלן: "**הדירה**") וכן שכר רכב לשם שינוע שתילי סם לדירה וציווד הנדרש לשם הגידול (להלן: "**הרכב**"). ביום 20.7.16, אסף הנאשם את סולימאן איסמעיל (להלן: "**סולימאן**") מגינת לוינסקי בתל אביב, והעסיקו בהעברת הסם, עציצים ושקיות אדמה, מהרכב אל הדירה בקומה הרביעית. בנסיבות אלה החזיק הנאשם ב-55 שתילי סם מסוג קנבוס במשקל של כ-9.55 ק"ג נטו. כאשר הגיעו שוטרים אל הדירה, הכשילים הנאשם במילוי תפקידים בכך שחמק ונמלט מהמקום.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, טען כי האירוע כולו התרחש ביוזמתו של נתנאל, ואילו הוא בסך סייע לנתנאל כערב לשכירת הדירה לשם מגורים.

בנסיבות אלה נשמעו עדים. במהלך פרשת התביעה העידו נתנאל וסולימאן. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים רבים ובהם עדות משכיר הרכב, דו"חות פעולה, הודעות החשוד, דו"ח עימות, תיעוד מסדר תמונות, חוזי שכירות, מזכרים, צילום מסכי טלפון ומחקרי תקשורת.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מסכים שונים לרבות מזכרי שוטרים והודעתו של סולימאן.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר, זאת בהתבסס על מספר ראיות: עדויות סולימאן ונתנאל בהם יש לתת אמון, וכן מחקרי תקשורת הקושרים את הנאשם למקומות המיוחסים לו במועדים הרלוונטיים ולשיחות שנטענו על ידי נתנאל. לגבי אי תפיסת הנאשם בדירה, טען כי מדובר בפרק זמן ממושך של כ-40 דקות במהלכו יכול היה הנאשם לחמוק מהמקום, אך אין בידו הסבר אפשרי כיצד ביצע זאת. ב"כ המאשימה טען לחיזוק נוסף לראיות כנגד הנאשם, לנוכח התנהלותו זאת כשאותר רק לאחר יותר משבוע מעת מציאת הסמים בדירה.

4. ב"כ הנאשם טען כי אין לתת אמון בסולימאן ובנתנאל, לנוכח סתירות שעלו בגרסאותיהם וחוסר סבירות גרסאות אלה. באופן זה, לטענתו לא ניתן לתת אמון גם בזיהוי הנאשם על ידי סולימאן, אשר אינו עומד בפני עצמו ובוצע ממניע מסוים. לגבי איכוני טלפון שהוצגו, טען ב"כ הנאשם כי אלה מציגים תאי שטח רחבים ולא באופן מדויק. באשר לטענת ב"כ המאשימה המתייחסת לכך שאותר רק כעבור שבוע, טען כי הנאשם לא זומן לחקירה ולא ידע כי הוא מבוקש על ידי המשטרה.

דין והכרעה

5. אין מחלוקת בין הצדדים לגבי התשתית העובדתית הבאה: הדירה הושכרה בחוזה הרשום על שמו של נתנאל. שתילי סם מסוג קנבוס במשקל כולל של כ- 9.5 ק"ג, הוסעו ברכב אל הדירה ונתפסו בה. באותה עת, לאחר שבמשך כ-40 לא נפתחה דלת הדירה על אף קריאות שוטרים לפתוח אותה, פרצו השוטרים את הדלת ובדירה נמצא סולימאן לבדו.

אבחן להלן את הראיות אשר לטענת המאשימה קושרות את הנאשם לביצוע העבירות, תוך ניתוח ראיות נוספות הקשורות לראיות אלה ומשפיעות על הערכתן.

עדויות של סולימאן

6. סולימאן העיד בבית המשפט, כי פגש את הנאשם בגינה ברחוב שפירא בתל אביב, שם הציע לו הנאשם עבודה. בהמשך, הסיעו הנאשם ברכב מסוים אל בת ים, שם עברו לרכב בו היו "באיזה קרטון עשבים" (עמ' 8 ש- 26 לפרוט'), נסעו אל הדירה והנאשם אמר לסולימאן לקחת את הדברים למעלה ביחד איתו. סולימאן הוסיף, כי הנאשם הוא שפתח את הדירה בקומה הרביעית ובטרם העלו את כל הארגזים, כעשרים במספר, הגיעה משטרה למקום. בשלב זה, לטענתו, הנאשם "סגר את הדלת מבפנים, הוא נעל אותה, שאלתי אותו למה הוא סגר את

הדלת הוא אמר לי שקט (עמ' 9 ש- 16-17 לפרוט'). סולימאן לא ידע כיצד הנאשם לא נמצא בדירה לאחר שהשוטרים הצליחו לפרוץ את הדלת (עמ' 9 ש- 29-32 לפרוט'). ב"כ המאשימה ביקש לאשש ולבסס גרסה זו בהפנותו לזיהוי הנאשם על ידי סולימאן אשר בוצע במסדר שמונה תמונות (ת/2), לזיהוי הנאשם במהלך עימות ביניהם (ת/38), וכן לכך שסולימאן טען כי שמר את מספר הטלפון של הנאשם במכשיר הטלפון שלו תחת השם "Gold balbay" (ת/1). מדובר במספר 052-8491495 (להלן: "**מספר 495**").

7. על אף התיאור שלעיל, משקל זיהוי הנאשם על ידי סולימאן כאדם שהעסיקו בהעברת שתילי הסם לדירה, הוא בעייתי ביותר. במהלך החקירה ועדותו בבית המשפט, עלו מספר גרסאות זיהוי על ידי סולימאן וכן אי דיוקים העולים עד כדי סתירות. נתונים אלה מקנים משקל נמוך לזיהוי של הנאשם על ידי סולימאן, ומצטרפים לתמיהות משמעותיות בסוגיות נוספות לגבי מהימנות עד זה, כפי שיפורט בהמשך.

השוטר אלעד יהב (להלן: "**השוטר אלעד**"), הגיע אל כתובת הדירה בעקבות דיווח מוקד משטרה לגבי אדם הפורק עציצי סמים ממשאית ומעלה אותם לדירה. בהגיעו לרחוב בו נמצאת הדירה, הבחין באדם חשוד בשל התנהגותו, מבטיו לכיוון סולימאן, וכן ריח חזק של מריחואנה שעלה מבגדיו, כפי שפירט בדו"ח הפעולה (שגיאות הכתיב במקור):

"במהלך נסיעתי ברחוב הבחנתי בגבר לבוש חולצה בצבע כחול מכנס בצבע שחור קצר ומשקפי שמש הולך בקצב הליכה מהיר תוך שהוא מסתכל לצדדים תקופות ובתנועות חדות... לאחר כחצי דקה הבחנתי בגבר מגיע מתחת לכתובת חביבה רייק 17. בשלב זה ירדתי מניידת הבילוש וניגשתי אל הגבר. הזדהיתי בפניו כשוטר על ידי הצגת תעודת מינוי משטרתית. הגבר החל להמהם ולא הוציא מילה מפיו מלבד המהומים. ביקשתי מהגבר שיציג לי תעודה מזהה. להלן פרטיו: דוד דדון ת.ז. 032231383. שאלתי את דוד אם הוא מבין את דברי. דוד הנהן לחיוב בראשו. בשלב זה הרחתי ריח חזק המוכר לי מעבודתי כבלש שריחו של מריחואנה, שאלתי את דוד לפשר הריח. דוד המשיך לא לענות לי והמשיך להמהם קולות בפיו. הבחנתי כי דוד מסתכל תקופות על חלקה האחורי של הכתובת באזור החניה באחורית של הבנין, לאחר כמה דקות שאני מנסה לתשאל את דוד הבחנתי בגבר שחום עור נושא בידי ארגז קרטון מלבני ועטוף בחלקו העליון בשקית מילון שחורה. הבחנתי כי דוד מסתכל עליו כשישרתי מבטי לדוד, דוד הסיט מבטו מהגבר ככה העור. הגבר כהה העור עלה במדרגות הכתובת חביבה רייק 17. לאחר מספר דקות הרחתי ריח חזק של סם מסוג מריחואנה המגיע מהאזור בו הגבר כהה העור הלך. בשלב זה היות והרחתי ריח חזק מבגדיו של דוד ובעקבות מבטיו לעבר המקום ממנו הגיע גבר כהה העור הודעתי לדוד שהוא עצור בחשד..." (ת/15).

השוטר אלעד הוסיף בדו"ח נוסף, כי סולימאן אמר לו לאחר מעצרו כי "בעל הבית" אסף אותו מרחוב שפירא, ואמר לו שמדובר בעבודה של מספר שעות. לשאלת השוטר אלעד לגבי פרטים מאפיינים של אותו "בעל בית", ענה סולימאן **"שהוא אינו יודע איך קוראים לו אבל 'בעל הבית' נמצא פה ברחוב למטה ושהוא לובש חולצה בצבע כחול ומכנסיים קצרות בצבע שחור ושיש לו זקן"** (נ/2). השוטר אלעד ציין בדו"ח כי **"התיאור שנמסר לי על ידי העצור תואם לתיאורו של דוד דדון שעצרתי קודם לכן"** (נ/2), ההדגשה אינה במקור). השימוש בכינוי מעסיקו כ"בעל הבית", עלה אף בעת התייחסות סולימאן לכך שתיעד את שמו של אותו מעסיק במכשיר הטלפון שלו כ"גולד בעל בית" (עמ' 6- לפרוט').

התיאור שמסר סולימאן לשוטר אלעד, אינו עולה בקנה אחד עם תיאור המעסיק אותו מסר סולימאן שעות ספורות בלבד לאחר מעצרו, בעת שנחקר תחת אזהרה במשטרה, שם תיאר אותו כך: **"מכנס קצר אפור בד, חולצה כחולה, קטן בגובה, אין לו זקן..."** (נ/3 ש-33). מדובר בשוני לגבי צבע המכנסים, אך גם בפרט נוסף ומשמעותי של ציון מפורש כי אין למעסיק זקן, לעומת תיאור המעסיק כבעל זקן בפני השוטר אלעד. בבית המשפט, לא הצליח סולימאן לספק הסבר לסתירה זו (עמ' 18 ש-11-15 לפרוט'). במהלך החקירה במשטרה, לא בוצע כל נסיון לברר את פשר ההבדלים בגרסאות סולימאן לגבי תיאור המעסיק. רק כעבור מספר ימים, ביום 25.7.16, זוהה הנאשם על ידי סולימאן במסדר תמונות (ת/2), כאותו מעסיק לכאורה. היחידה החוקרת הסתפקה בזיהוי זה, למרות הרקע הבעייתי שעלה בתיאורים השונים שניתנו על ידי סולימאן וכן קושי שהתעורר בראיות נוספות אשר יפורטו בהמשך. על אף המפורט לעיל ביחס לדוד דדון, לא הוצגו כל ראיות הקשורות לפעולות חקירה לגביו, כגון מחקרי תקשורת הנוגעים אליו, בדיקת המפתחות שנתפסו ברשותו ועוד. במצב הראייתי שהוצג במהלך הליך זה, צירוף הנתונים הבאים מעורר ספק לגבי היות דוד דדון אותו "מעסיק" או שותף לדבר העבירה שביצע סולימאן: התנהגותו בעת הגעת השוטר אלעד למקום; התבוננותו לעבר המקום בו נמצא הרכב; מבטיו לכיוון סולימאן; חוסר שיתוף הפעולה עם השוטר אלעד; ריח הסמים החזק מבגדיו; התאמת דדון לתיאור הראשוני שמסר סולימאן לגבי זהות מעסיקו.

8. תשובת סולימאן לשוטר אלעד לגבי זהות מעסיקו, מעוררת קושי נוסף. בעת עדותו בבית המשפט טען כי הנאשם, אשר העסיקו, היה בדירה ביחד אתו, נעל את הדלת והורה לו לשמור על שקט בשל הגעת השוטרים. סולימאן הוסיף, כי אינו יודע כיצד הנאשם הצליח לצאת מהדירה (עמ' 9 ש-29-30 לפרוט'). השוטרים, שנאלצו לפרוץ את דלת הדירה, אכן לא מצאו אדם נוסף בתוכה, ואולם סולימאן טען בבית המשפט כי מעסיקו היה בדירה בעת הגעת השוטרים למקום: **"הוא איתי בדירה, הוא סגר את הדירה"** (עמ' 12 ש-29 לפרוט'). לעומת גרסה זו, השוטר אלעד ציין בדו"ח הפעולה כי לאחר כניסתו לדירה ענה לו סולימאן כי **"בא בעל הבית ואסף אותי מרחוב שפירא...בעל הבית נמצא פה ברחוב למטה"** (נ/2). האדם שנתפס "למטה", כאמור, הוא דוד דדון. שינוי הגרסה הראשונית, הספונטנית, בפני השוטר אלעד בדירה בעת מעצרו, לגרסה לפיה המעסיק היה למעשה איתו בדירה אך פשוט "נעלם" באופן בלתי מוסבר והגיוני, מסייע בוודאי לערער את החשד ביחס לאותו אדם הנמצא "למטה", אך מערער גם באופן משמעותי ביותר את מידת מהימנותו של סולימאן.

9. אדם נוסף היה "למטה": נתנאל. נתנאל העיד במשטרה, כי הגיע אל כתובת הדירה על מנת להשיב את הרכב למשכיר, ופגש שם את סולימאן:

"רציתי לקחת את הפיאט להחזיר לתל אביב להשכרה, ושהגעתי ראיתי את הבחור האריתראי שעצור פה איתי... שהוא ניגש לאוטו אז הוא ראה אותי והוא שאל אותי אם אני בעל הדירה אז אמרתי לו שכן" (ת/4 ש-40-43).

נתנאל לא הצליח למסור כל הסבר מניח את הדעת, מדוע אמר לסולימאן כי הוא בעל הדירה, על אף שלטענתו שימש כשוכר פיקטיבי בלבד עבור הנאשם (עמ' 43 לפרוט'). באופן דומה, לא ברור מדוע סולימאן צריך "לברר" עם נתנאל האם הוא בעל הדירה, בעוד שלטענתו הנאשם הוא ששכר את שירותיו, הסיעו אל הדירה והעסיקו בהעברת ארגזים אליה. זאת ועוד: בניגוד לגרסת עד התביעה נתנאל, סולימאן התייחס בעדותו בבית המשפט לאדם דתי אשר הגיע לקחת את הרכב, אך טען כי ראה אותו לראשונה בעת שנלקחו יחדיו לבית המשפט וכי לא הבחין בו מתחת לדירה (עמ' 12 ש-12).

20, 31-32 לפרוט'. לצין כי נתנאל חובש כיפה - עמ' 60 ש- 24 לפרוט'). גרסה זו עומדת בסתירה לעדות נתנאל, אך אף בניגוד לדברי סולימאן בעצמו בפני השוטר וסלוביץ, לו אמר כי "**הבחור עם הכיפה (נתנאל) ניגש אליו עם אוטו קטן ושאל אותו סיימת**" (נ/1). אף בגרסה זו שניתנה במשטרה, לא חזר סולימאן על גרסת נתנאל לפיה שאל אותו האם הוא בעל הדירה, שאלה המערערת את גרסת סולימאן כי הנאשם הוא ששכר את שירותיו.

10. גרסת סולימאן כי הנאשם היה איתו בדירה, נעל את הדלת מתוך הדירה והורה לו להיות בשקט, מעלה סימני שאלה: כפי שפורט בדו"חות הפעולה, מדובר בדירה הנמצאת בקומה הרביעית וללא מעלית. שוטרים הגיעו אל דלת הבית הנעולה, דפקו בחוזקה תוך צעקות "משטרה לפתוח", ולאחר כ-40 דקות פרצו את הדלת בסיוע אנשי כיבוי אש (ת/18). השוטר אלעד עלה אל הדירה רק לאחר ששוטרים אחרים קיבלו אחריות על העצור דדון ועל הרכב בו נמצא שתיל סמים (ת/15, ת/19). לא ברור כיצד בנסיבות אלה, כאשר שוטרים נמצאים מחוץ לדלת הדירה הנעולה וכן בסמוך לרכב הנמצא מתחת לדירה (צילומים ת/12), הצליח הנאשם לחמוק מהדירה הנמצאת בקומה הרביעית וזאת מבלי לפתוח את דלתה (ראו גרסת סולימאן בעמ' 16 ש- 22-25 לפרוט').

11. סולימאן ביקש בעדותו לשכנע, כי כל מעורבותו היא רצונו להרוויח סכום כסף מסוים בעבור עבודה של כשעתיים בהעברת ציוד. לפיכך, העיד כי נאסף על ידי הנאשם ממקום בו הוא נוהג להמתין עם חבריו להצעות עבודה (עמ' 8 ש- 18 לפרוט'). טענה זו של סולימאן לפיה שימש "פועל" בלבד, המשתלבת עם גרסתו המייחסת את החזקת הדירה ושתילי הסם לנאשם, אינה נתמכת בהנמקה כלשהי מדוע יש להעדיף גרסה זו על פני גרסת הנאשם. ראיות שאינן כרוכות בבחינת מהימנות מעורב כזה או אחר (אין מחלוקת כי סולימאן ונתנאל היו מעורבים באירוע), קושרות את סולימאן בעצמה גבוהה מהראיות המתייחסות לנאשם: סולימאן נצפה נושא ארגזים מהרכב אל הדירה; ברכב ובדירה נמצאו שתילי סם מסוכן; סולימאן סירב לקריאות השוטרים לפתוח את דלת הדירה, עד שנאלצו לפרוץ אותה; לא נמצא בסיס ראיתי לטענת סולימאן כי אדם אחר הוא שנעל את דלת הדירה מצידה הפנימי; סולימאן נתפס בדירה כשהוא מחזיק בסמים, וברשותו אף כסף מזומן בסך של 14,480 ₪. לעומת הצטברות ראיות אלה לגבי סולימאן, הנאשם כלל לא נמצא במקום, בדירה או בסמוך לה, ולא הוצגה ראיה שאינה קשורה לגרסה מסוימת מתוך מספר גרסאות של מעורב בביצוע העבירה (לגבי סוגית מחקרי התקשרות, ראו התייחסות מפורטת בהמשך). לפיכך, מידת מעורבותו של סולימאן בביצוע העבירה, משפיעה אף היא על מידת האמון שניתן לתת בגרסתו התמימה המטילה את מלוא האחריות על אחר.

12. הסבריו של סולימאן לגבי נסיבות החזקתו בסמים, לא נתמכו בראיה נוספת, דוגמת עדות אחד מחבריו אשר המתין איתו בגינה ברחוב שפירא להגעת אדם שיאסוף אותו לעבודה. באופן דומה, לא נמצא הסבר להעלמות האדם אשר נעל את הדלת ואמר לסולימאן, לגרסתו, להיות בשקט בעת שהשוטרים הורו לפתוח אותה.

שאלת מקור סכום הכסף הנכבד שנמצא ברשות סולימאן, אף היא לא נתמכה בכל ראיה שניתן היה להציג בבית המשפט, דוגמת הצגת מסמך המאשר משיכת סכום זה מבנק כפי שטען. סוגיה זו נתקלה בהסברים מפותלים, מתפתחים ובלתי סבירים של סולימאן בבית המשפט, המחזקים את החשד לגבי מקור הכסף ופשר החזקתו, ואף מוסיפים לכרסום מהימנותו. תחילה, העיד סולימאן לגבי החזקת הכסף כך: "**את ה-15 אלף רציתי לשלוח ללוב לאחים שלי**" (עמ' 14 ש- 21 לפרוט'), ההדגשה אינה במקור). בהמשך, עומת עם גרסתו במשטרה, לפיה הכסף נועד "**לחבר שלי לשלוח כדי שיצא מהמדינה שלו, מסודאן ללוב**" (נ/3 ש- 57, ההדגשה אינה

במקור), אך שב על כך שהכסף נועד לאחיו (עמ' 14 ש- 26 לפרוט'). כשב"כ הנאשם עמד שוב על סתירה זו, שינה סולימאן את גרסתו בבית המשפט ואמר כי "**אני מדבר על חבר שלי**" (עמ' 14 ש- 27 לפרוט', ההדגשה אינה במקור). מדובר בגרסה מתפתחת: תחילה משלוח ל"אחים" בלשון רבים, דרך משלוח ל"אח" בלשון יחיד, ועד למשלוח ל"חבר", כפי שטען במשטרה. בנוסף, מתעורר קושי לגבי מטרת המשלוח: האם סולימאן ביקש לשלוח את הכסף ללוב לאחיו, או לחבר על מנת שיצא מסודן ללוב. סולימאן הבהיר בבית המשפט, כי "**חיכיתי שהוא יגיע ללוב כדי לשלוח לו את הכסף**" (עמ' 15 ש- 4 לפרוט'). בשלב זה, לאחר שב"כ הנאשם ביקש לדעת כיצד מעבירים כסף ללוב, הסביר סולימאן כך: "**כשהוא מגיע ללוב הוא מתקשר אליי, יש שליח בסודן והוא מסודן שולח את הכסף לחבר שבלוב**" (עמ' 15 ש- 10-12 לפרוט'). לא עלה בידי סולימאן להסביר את ההיגיון שבמשלוח כסף לחברו בלוב באמצעות שליח מסודן, רק לאחר שאותו חבר יצליח לעבור מסודן ללוב, זאת תחת משלוח הכסף ישירות לחבר בסודן בטרם יעבור ללוב (עמ' 15 ש- 13-16 לפרוט').

באופן דומה, גרסת סולימאן לגבי הצורך במשיכת הכסף והחזקתו בידו במזומן, אינה עומדת במבחן הסבירות וההגיון: סולימאן העיד כי משך את הכסף כשבועיים עובר למועד מעצרו, והסביר כי "**אני מעדיף שהכסף יהיה אצלי בידיים. אם הבנק סגור אני לא יכול להוציא כסף**" (עמ' 15 ש- 28 לפרוט'). הסברו של סולימאן לגבי מטרת החזקת הכסף בידיו, לשם העברתו לחברו או לאחיו או לשליח, לסודן או ללוב, מבלי להיות תלוי בשעות הפתיחה של הבנק, אינה מתיישבת עם האופן בו ביקש להעביר את הכסף. כפי שהעיד, היה עליו להמיר את הכסף לדולרים ולשלוח אותו "**דרך הבנק**" (עמ' 16 ש- 4 לפרוט'). מכאן, לאור התלות של סולימאן בבנק לצורך משלוח הכסף, לא ברור מדוע ביקש להחזיקו בידו על מנת שלא להיות תלוי כביכול בבנק לשם ביצוע אותו משלוח.

גם הצורך שבקבלת כסף על ידי אותו גורם, השתנה במהלך עדות סולימאן בבית המשפט: בעוד שתחילה ציין כי הכסף נועד לסייע לחבר לעבור לאיטליה (עמ' 15 ש- 18 לפרוט'), בהמשך טען שמדובר במעין דמי כופר: "**אם אני לא אשלם לו יהרגו אותו**" (עמ' 16 ש- 4 לפרוט').

צרוף הקשיים המשמעותיים לגבי עדות סולימאן וגרסאותיו השונות, מותר רושם בעייתי ביותר ואינו מאפשר לבסס ממצאים על עדותו.

עדויות של נתנאל

13. נתנאל הוא שוכר הדירה החתום על חוזה השכירות בו שימש הנאשם כערב. נתנאל מסר מספר גרסאות, אשר מחלקן ניתן ללמוד כי הנאשם ביקש ממנו לשכור את הדירה עבורו, תוך הבטחה כי בתמורה להשקעה של 20,000 ₪ עבור השכירות יקבל סך של 60,000 ₪ כעבור זמן קצר. בהמשך, טען כי שכר עבור הנאשם את הרכב בו הועברו שתילי הסם לדירה, וכן כי במועד האירוע הגיע בסמוך לדירה על מנת להחזיר את הרכב אותו שכר ופגש את סולימאן. כעבור כעשרים דקות, כך טען, התקשר אליו הנאשם ואמר לו שיש סמים בדירה וכן כי הגיעה משטרה. פרטים אלה, הקושרים את הנאשם למיוחס לו, נמסרו על ידי נתנאל בגרסאות מסוימות, אך נתנאל מסר אף גרסאות נוספות לאותה התרחשות. במהלך עדותו בבית המשפט, הוגשו הודעותיו במשטרה במסגרת סעיף 10א' לפקודת הראיות. כפי שיפורט להלן, מדובר בגרסאות משתנות, סותרות, מעוררות תמיהות, שאינן מאפשרות להעדיף גרסה כזו או אחרת, מקימות קושי במתן אמון בנתנאל ומוותרות למעלה מספק סביר לגבי הגרסה אותה ביקשה המאשימה לאמץ.

14. במהלך עדות נתנאל בבית המשפט, התרשמתי באופן בלתי אמצעי כי הוא אינו עומד אחר גרסתו הקושרת את הנאשם לאירועים, כפי שהעיד במשטרה. נתנאל ערער, שוב ושוב, את משקל הודעותיו במשטרה תוך התייחסות למוטיבציה שהביאה אותו להעיד כך.

לאחר שטען תחילה כי אינו זוכר את הרקע לאירוע (עמ' 26 ש- 6,12 לפרוט'), ולאחר שהוכרז כעד עוין ונחקר בחקירה נגדית על ידי ב"כ המאשימה, אישר נתנאל כי אמר את שנכתב בהודעותיו במשטרה (ת/4-ת/6). יחד עם זאת לא מצאתי כי הסבריו, המערערים באופן ממשי את מהימנות הודעות אלה, ניתנו מתוך חשש מפני הנאשם או מתוך רצון לסייע לו. דברים אלה מוצאים משנה תוקף לאור העובדה שלנתנאל היו את כל הסיבות האפשריות להעביר את מלוא האחריות והאשמה אל כתפי הנאשם. לאורך כל עדותו, עלו סימני שאלה לגבי מהימנות גרסתו במשטרה: כך, הבהיר נתנאל בפתח עדותו, לאחר שב"כ המאשימה ציין את התרשמותו מקושי של נתנאל להעיד, כי **"קשה לי לומר משהו שאני לא בטוח בו"** (עמ' 26 ש- 8-9 לפרוט'); לשאלת ב"כ המאשימה האם שיקר במשטרה, ענה ש**"אמרתי את האמת, אבל אני מפחד שלא אמרתי אותה נכון ולא אמרתי את זה מלחץ או מלחצים"** (עמ' 28 ש- 29-30 לפרוט'); לגבי עדותו במשטרה כי הנאשם התקשר אליו והזהירו שלא ילשין עליו, העיד כי **"לא בטוח שהוא אמר לי את זה. לשאלת בית המשפט, אני לא יודע למה אמרתי את זה לשוטר"** (עמ' 33 ש- 10-11 לפרוט'); בהמשך, ביחס לסוגיה זו, טען נתנאל ש**"יש דברים שאמרתי בחקירה הראשונה שהם לא היו נכונים ואמרתי את זה בהתחלה"** (עמ' 44 ש- 25-26 לפרוט'); בתשובה לשאלה מדוע אינו בטוח בדברים שמסר במשטרה, ענה - **"אבל הייתי הרבה בלחץ"** (עמ' 33 ש- 18 לפרוט'); כשהוצגו בפני נתנאל הודעותיו במשטרה, אמר - **"מה שהייתי לא שלם איתו - אמרתי. מה שכתוב פה זה דברים שאני אמרתי"** (עמ' 34 ש- 20-21 לפרוט'); בהמשך, אישר נתנאל כי חלק מהדברים שאמר במשטרה הם אמת וחלק לא (עמ' 35 ש- 16-17 לפרוט'); נתנאל נשאל האם גרסתו נמסרת בהתאם למצב בו הוא נמצא באותו רגע, והשיב - **"ברור שדברים משפיעים ויש לחצים"** (עמ' 35 ש- 29 לפרוט'); בהתאם, אישר כי יתכן וישנה את גרסתו בהתאם לגורם חיצוני המשפיע עליו (עמ' 35 ש- 30-33 לפרוט'), ואף הסכים כי נמצא בלחץ שמא יורשע בתיק המתנהל כנגדו באותו ענין, לחץ העלול להשפיע על עדותו בבית המשפט (עמ' 36 ש- 6-9 לפרוט'); נתנאל אישר עוד, כי היה בלחץ כלכלי במועד הרלוונטי, אשר דחף אותו לבצע עבירות פליליות (עמ' 36 ש- 10-14 לפרוט'). יש להפנות אף לכך שנתנאל מסר את הודעותיו במשטרה בעודו עצור, זאת בזמן שהנאשם טרם נעצר (עמ' 45 ש- 5-9 לפרוט').

מדברים אלה ניתן ללמוד על מוטיבציה הגיונית של נתנאל להפיל את הנאשם בביצוע המעשים. מוטיבציה זו והתרשמותי מאופן עדות נתנאל בבית המשפט, מובילים לקושי ממשי בקבלת גרסה זו או אחרת. קושי זה מתחזק לנוכח עוצמת הראיות הקושרות את נתנאל בעצמו לביצוע המעשים, וכן מספר גרסאות מתפתחות וסותרות שמסר לגבי סוגיות שונות, כפי שיפורט בהמשך. אותה מוטיבציה של נתנאל להטיל על הנאשם את השכרת הדירה, כשהוא משמש "איש קש" בלבד, לא פסחה על נסיון דומה שלו, לראשונה בבית המשפט, להטיל אחריות אף על סולימאן: נתנאל העיד כי הנאשם וסולימאן ("האריטראי") הסתירו ממנו את מטרת השכרת הדירה (עמ' 28 ש- 10-14 לפרוט') ובהמשך אף העיד כי **"פנו אליי כדי להשכיר את הדירה... הנאשם והאריטראי"** (עמ' 30 ש- 1-4 לפרוט'), וענה לשאלת ב"כ הנאשם כי אינו משקר (עמ' 30 ש- 5-7 לפרוט'). רק לאחר שעומת עם העובדה שהעיד בעצמו כי הבחין בסולימאן לראשונה לאחר שנעצר, חזר בו נתנאל מכך שסולימאן היה שותף לבקשה לשכירת הדירה.

15. נתנאל הוא שחתם על חוזי שכירת הדירה והרכב (ת/30, ת/31). ראיות אלה קושרות את נתנאל להחזקת הסמים

שנתפסו בדירה וברכב, כראיות הבלתי תלויות בקביעת מהימנות, זאת בשונה מהראיות הקושרות את הנאשם בהתבסס על עדויות מעורבים באירוע. החל מהודעתו הראשונה במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט, מסר נתנאל מספר גרסאות שונות לגבי סוגיות העומדות בבסיס עדותו ביחס למעורבות הנאשם, כפי שיפורט להלן.

נתנאל התבקש להסביר את הצורך הלא מובן בשכירת הדירה על שמו בעבור הנאשם. בהודעות שמסר תחת אזהרה, בעת שהיה עצור, הסביר נתנאל כי עשה כן לאור בקשת הנאשם אשר הסביר שאין לו חשבון בנק ושהוא 'מוגבל'. בעבור השכרת הדירה על שמו, שאת עלותה שילם לטענתו הנאשם, טען נתנאל כי אמור היה לקבל 500 ₪ מידי חודש (ת/4 ש-91-92). בהמשך, לאחר ששוחרר והנאשם נעצר, הגיע נתנאל אל עימות שנערך עם הנאשם, מצויד במכתב בו כתב כי אמור היה לקבל סך כולל של 60,000 ₪ עבור השכרת הדירה על שמו במשך שנה, פי 10 מהסכום שטען לראשונה, וכן שב על הגרסה שבידי הנאשם לא היו המחאות ולכן נזקק לו (ת/3). מדובר בשינוי משמעותי של גרסת נתנאל ביחס לתמורה שהובטחה לו, בלא הסבר מניח את הדעת. הנאשם בעצמו טען, כי התבקש על ידי נתנאל לחתום עבורו ערבות בעבור שכירת הדירה, ואכן כך עשה. עוד הוסיף, כי אין לו כל קושי בחשבון הבנק או במשיכת המחאות (ת/6 ש-49). לגבי נושא זה לא הוצגה כל ראיה לסתור את טענת הנאשם. בנסיבות אלה, ככל שהנאשם אכן ביקש להרחיק את עצמו מהדירה אשר שימשה לביצוע עבירות, על ידי השכרת הדירה על שמו של נתנאל, סביר להניח כי לא היה קושר את שמו לאותו חוזה כערב. זאת ועוד: נתנאל בחר לשנות את גרסתו לגבי הצורך בשימוש בו כשוכר פיקטיבי, זאת לאחר שנשאל מדוע לא הסתפק במתן ההמחאות והנאשם בעצמו היה נרשם כשוכר הדירה בחוזה השכירות. בשלב זה השתנתה גרסתו, ונתנאל הסביר: "**מבירור, הרבה אנשים לא מוכנים להשכיר דירה בדרך כלל לחברה צעירים, קשה מאד בשוק**" (עמ' 38 ש-30-32 לפרוט'). נתנאל הבהיר כי מדובר בנסינו שלו, לאחר שסורב מספר פעמים לשכור דירה בשל היותו צעיר עד שנאלץ לשוב ולגור בבית אמו (עמ' 39 ש-10-16 לפרוט'). מדובר בהסבר העומד בסתירה לטיעון הראשוני לפיו הדבר נבע מקושי של הנאשם למשוך המחאות, אך הסבר זה אף אינו עומד במבחן השכל הישר, ומעיד על נסינו של נתנאל והמוטיבציה שלו להטיל על הנאשם את האחריות לשכירת הדירה. לעומת זאת, סולימאן העיד כי פגש את נתנאל בסמוך לדירה וזה אישר כי הוא בעל הדירה (ראו לעיל). נתנאל לא שלל זאת בבית המשפט (עמ' 42 ש-25-32 לפרוט'), אך לא עלה בידו למסור כל הסבר מניח את הדעת מדוע יאמר זאת לסולימאן, ככל שהדירה אכן הושכרה עבור הנאשם (ראו חקירתו ותשובותיו בעמ' 43 לפרוט').

16. נתנאל מסר מספר גרסאות לגבי מטרת השכרת הדירה, כפי שלטענתו ביקש ממנו הנאשם: תחילה העיד כי הדירה נועדה לשמש למגורי הנאשם (עמ' 25 ש-26-27 לפרוט'); בהמשך, טען כי הדירה הייתה אמורה לאחסן סחורה של בגדים אותם ייבא הנאשם (עמ' 27 ש-30-31 לפרוט'); עוד הסביר, כי תחילה חשב שהדירה היא לשם אחסון בגדים אך הניח לעצמו בהמשך ש"יהיו שם סמים" (עמ' 28 ש-8 לפרוט'); בהמשך, שב נתנאל ואמר כי הנאשם ביקש ממנו לשכור את הדירה לצרכי מגורים (עמ' 30 ש-31 לפרוט'), ומיד אף שילב בין המטרות: "**גם להתגורר וגם לאחסן**" (עמ' 31 ש-1 לפרוט'); עוד בהמשך, שב נתנאל והחליף בין מטרות השכירות (אחסון - עמ' 37 ש-28 לפרוט', מגורים - עמ' 38 ש-8 לפרוט', אחסון - עמ' 40 ש-10-12 לפרוט'). בהקשר לגרסת הצורך באחסון, שלל נתנאל כי שכר בעבר מחסן עבור הנאשם (עמ' 46 ש-29-30 לפרוט'), אף שטען זאת בהודעתו במשטרה (ת/4 ש-11). לאחר שעומת עם גרסה זו, טען ששכח את השכרת המחסן, אך אין בידו את חוזה השכירות (עמ' 47 ש-14-23 לפרוט'). ככל שאכן ביקש הנאשם מנתנאל לשכור את הדירה לשם אחסון, ובמיוחד בהתחשב בכך שלטענתו שכר אך חודשים ספורים קודם לכן מחסן עבור הנאשם, לא ניתן על ידי נתנאל כל הסבר מדוע בחר בשלב זה לשכור דירת מגורים לשם פעולת אחסון על ידי הנאשם.

באופן דומה לסימני השאלה הרבים שעלו בסוגית שכירת הדירה על ידי נתנאל, כך לא ברור מדוע הוא זה ששכר את הרכב ולא הנאשם.

ריבוי גרסאות נתנאל, סתירות שונות בין גרסאותיו, חוסר ההגיון שבהן, המוטיבציה שבהטלת האחריות על הנאשם וכן התרשמותי כי נתנאל אינו עומד אחר עדותו במטרה, מצטברים לכדי חוסר אמון בו וחוסר יכולת לבסס ממצאים על עדותו.

מחקרי תקשורת

17. המאשימה ביקשה להתבסס על מחקרי תקשורת הקושרים את קו הטלפון 495 לשיחות ולאיוונים תואמים לגבי שיחות שנעשו ממספר זה אל סולימאן בסמוך לשעה בה נאסף לטענתו לשם עבודה וכן בסמוך להגעת השוטרים אל הדירה. מדובר במספר טלפון לגבי אין פרטי בעלות (ת/10). הנאשם בעצמו הכחיש קשר למספר טלפון זה, וטען כי מספר הטלפון שלו הוא 050-3909089 (להלן: "**מספר 089**"). ראו את תגובת הנאשם בת/7 ש-62, ת/8 ש-4 וכן בפרטי מספר הטלפון בתחילת הודעותיו). מספר 089 אכן נמצא בבעלותו של הנאשם (ת/11). על מנת לשייך את מספר 495 אל הנאשם, הפנתה המאשימה לעדות סולימאן אשר טען כי מדובר במספר של מעסיקו, לצילום מסך מכשיר הטלפון של סולימאן בו מתועד המספר תחת השם "Gold balbay" (ת/1), וכן לעדותו של נתנאל כי מדובר במספר הטלפון של הנאשם.

18. שיוך מספר הטלפון 495 לנאשם על ידי סולימאן, מתבסס על זיהוי הנאשם על ידו. כמפורט לעיל, זיהוי זה הוא בעייתי ביותר ולא ניתן לקבוע ממצאים על פיו. בנוסף, לא ניתן לייחס משקל לשיוך אותו מספר לאדם שזהותו נרשמה על ידי סולימאן כ- Gold balbay. סולימאן מסר הסבר בלתי ברור לגבי שמירת מספר הטלפון תחת שם זה, לשם אפשרות של עבודה עתידית בשכונת התקווה בחנות בגדים השייכת לאביו של אותו מעסיק (עמ' 10 ש-12-23 לפרוט').

לעומת סולימאן, נתנאל העיד לגבי היכרות רבת שנים עם הנאשם ובמכשיר הטלפון שלו כתב "רועי שכן" כבעל מספר הטלפון 495 (ת/14). בנוסף, נתנאל העיד במטרה שעות לאחר מעצרו, כי מספר הטלפון של הנאשם הוא מספר 495 (ת/4 ש-116-118). עיון בפלט שיחות הטלפון של המנוי אשר בבעלות נתנאל (מספר 052-3804210, להלן: "**מספר 210**") בין התאריכים 1.7.16 ל-20.7.16 (ת/36), מעלה סימני שאלה משמעותיים המצטברים לקושי שנקבע לגבי מתן אמון בו: בעוד שניתן לאתר למעלה מ-20 שיחות טלפון בין נתנאל לבין מספר 089 השייך לנאשם, החל מתחילת פלט השיחות ביום 1.7.16, השיחות עם מנוי 495 מתחילות ביום 18.7.16, יומיים בלבד בטרם הגעת השוטרים לדירה ומעצרו של נתנאל. כך, לדוגמה, חוזה שכירות הדירה, שלטענת נתנאל הנאשם עמד איתו בקשר לשם חתימתו, נחתם ביום 13.7.16 (ת/30), ואולם כל שניתן לראות עובר למועד זה בפלטי השיחות (ת/36) הוא שיחות של נתנאל עם מספר 089 השייך לנאשם ולא עם מספר 495. בנסיבות אלה, וכן על רקע ההיכרות ארוכת השנים בין השניים, יש לתהות מדוע בחר נתנאל למסור את מספר הטלפון 495 במענה לשאלה לגבי מספר הטלפון של הנאשם, תוך שנמנע מלמסור את מספר הטלפון הנמצא בבעלות הנאשם ובשימוש, ממנו ואילו נערכו שיחות רבות בין השניים לאורך תקופה.

19. המאשימה ביקשה להתבסס על איכוני מנויי הטלפון שפורטו במסגרת מחקרי התקשורת. מלבד פלטי האיכון, לא הוגשה כל ראיה לגבי מיקומן המדויק של האנטנות הקולטות, טווחי הקליטה, מפות מתאימות ועוד, נתונים שיש בהם למקם את מכשירי הטלפון באופן מדויק. יש לציין בהקשר זה, כי מקום מגוריו של הנאשם נמצא בקרבה לדירה בה נתפסו הסמים.

לצד הקושי ללמוד על מיקום הנאשם בדירה, ניתן ללמוד מפלטי האיכון על הסתברות גבוהה למיקומו בעת הרלוונטית במקום אחר: מפלט מחקרי התקשורת עולה כי מספר 495 וכן מספר 089 היו פעילים במועד הרלוונטי, אך נרשמו לגביהם שמות אתרי אנטנות שונים (יוער כי מדובר במפעילי תקשורת שונים). המספר 089 שבבעלות הנאשם, היה בשעה 11:54 באזור התחנה המרכזית הישנה בתל אביב, כמו גם מספר 495 אשר היה בשעה 11:41 ברחוב לבנדה בתל אביב. בהמשך - החל מהשעה 13:05 ועד 17:07 - המספר 089 היה באזור אנטנה המכונה TCIA-MGW SWITCH LOC. לא ברור מהו מיקומה של אנטנה זו, אך במסגרת מחקרי התקשורת התקבלו ממצאים אף לגבי מנוי שמספרו 050-6569090, השייך לבת משפחתו של הנאשם אילנה אבו חסירה, מספר אשר מוקם באזור קליטת אותה אנטנה בין הימים 7.7.16 ועד 10.7.16, עוד בטרם נחתם חוזה שכירות הדירה (נחתם ביום 13.7.16, ת/30). מכאן, הימצאות מכשיר הטלפון שבבעלות הנאשם, באותו תא שטח הנקלט באנטנה בה נמצא מכשיר של בת משפחתו בטרם נחתם חוזה השכירות, במועד בו נמצא כביכול בדירה ועסק בהעברת שתילי הסם אליה, מעלים לכל הפחות ספק סביר לגבי מקום המצאו בעת שביצע לכאורה את העבירות.

סוף דבר

הקשיים המשמעותיים שעלו מגרסאות עדי התביעה, הקושי במתן אומן בעדים אלה, וכן הקשיים שהתעוררו ביחס למחקרי התקשורת, מגבשים ספק סביר באשר לאשמת הנאשם ולפיכך אני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ט, 18 יוני 2019, במעמד הצדדים